

עיתון החטיבה
גבעת-חיים

יום ו', כ"ב באב, תשכ"ד, 31 ביולי, 1964

6/129

גבעת-חיים / מ. סבנקין

ששון - נופף וילון ברוח,
חדוה - תצית מבט כשביב
גיל, גיל - דמנו לא ינוח.
תרועה - זועק כל שריר וסיב
- האחו

האח, דקלים, מחאו כפייסו
הי ברושים, קפאו נא דסו
וערבה, כרעי אפייסו
כי חג היום, כי טוב היום, -
שהחינו, יבוררו

שיר בדר המערכת

"לא ללימודים הלב פתוח;
לא לבחינות נשאנו ראש,
את המחברות ישא הרוח -
ולספרים - ציפאוף ארוך!"

אכן, צודק השיר: - טוב סיומח
של שנה ועמה - הטמנת מחברות וכל
המזכיר ריחם של לימודים.

הרגשה חופש ופורקן. קריאת ספר
טוב, שעד כה חיכה בסבלנות; רחצה
בבריכה - ושמש קיץ השוזפת את העור
ומנעימה כה את הזמן. קפיצה אל
הדודה שם בקרת; ישיבה מאוחרת בלילות
על כוס קפה וקילוחה של שיחת דעים -
והרגשה כה נעימה של היות יחד.

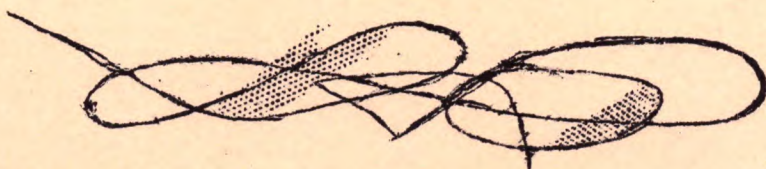

חופש ועמו - החולין והשיגרה של העבודה, ספירת הימים שעוד נותרו
ועריכה תוכניות והגשמתן של משאלות.

חופש ועמו - ספיגת הקיץ עד תומו, אכילתן של פירות עסיסיים
ומציאת הנאה בהרגשה של בטלה סתמית.

ח ו פ ש!

חופש של הנאה וצבירת כוח לשנה הבאה, המחכה כבר על הסף.

גם סיומה של ענה

הפאה:

שנתיים נדידה או שלוש שנים קביעות?

דרך צורת העבודה בשכבת הנעורים עדיין אינה סלולה די הצורך, היא נהוגה רק בקיבוץ המאוחד ובמעט ממשקי האיחוד.

לשיטה זו של עבודה, הגיעו במשקנו בזמן שהיו מעט צעירים ורבים מן החברים יצאו ממעגל סידור העבודה בחקלאות. שיטה זו של יום וחצי בענף קבוע, יוצרת קשר הדוק לענף. התקשרות לענף כוללת את מכלול עבודות הענף - אם עונתיות ואם מקצועיות. עם זאת, אין הנער הלוי בסידור העבודה של הענף שלו בלבד, אלא הוא עומד לרשותו של סדור העבודה. לעומת דעה זו, ישנה דעה האומרת, שקביעות בענף מכתה י"ב יוצרת אצל הבן צרות אופק וחוסר יחס לגבי שאר הענפים.

לכן הפתרון הוא, שנתיים ראשונות - נדידה בין הענפים ותוך כדי כך חיפוש הדרך. רק שנת י"ב - צריכה להיות קביעות בענף. ישנם המציעים פתרון, האומר שכל אחד יעבוד 1/3 בשנה בענף אחר - שירותים או עבודה עונתית, כפי הצורך.

תוך כדי שיחה, התעוררה בעייתה של הבת; רוב הבנות בשכבת הנעורים, עובדות בענף חקלאי קבוע, אך לאחר הצבא רובן של הבנות פונה לשירותים. יש לראות בשירותים ענף שווה ערך לכל ענף אחר, ויש לאפשר למספר בנות, השתלמות בשירותים עוד לפני הצבא. כמו כן, הובאה תביעה לאפשר לבנים, הכשרה לענפי העשייה עוד לפני הצבא.

שיחה זו נועדה להרהורים בענייני עבודה ולגיבוש דעה מסוימת בנידון. הדעה הרווחת היא, שיש לעבוד יום וחצי בשבוע ובשום אופן לא שלוש שעות כל יום אחה"צ - וכן יש לאפשר לכל בן קביעות בענף מכתה י', אך עם זאת צריכה להיות הסכמה לתביעות סידור העבודה בעונות הנוערות, כשלא מדובר בענף הקבוע.

בחברה

פורום להבעת דעות של כל פרט ופרט

השאלה המתעוררת היא, למה נחוצה שיחת חברה ומה מטרתיה? התשובה היא, ששיחה היא פורום רחב להבעת דעות של כל פרט ופרט, וכן פורום בו החברה מחליטה על דרכיה.

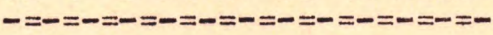

הבעיה העיקרית שלנו היא חוסר התבטאות החברה. חוסר ההתבטאות איננו מובן: יש הטוענים שזו תכונה נרכשת וכי בכחות הנמוכות לא עודדו וטיפחו את ההתבטאות ולכן ישנו כיום מצב כזה. יש הטוענים כי חוסר ההתבטאות נובע מאימת הציבור, ויש הטוענים שאי התבטאות, זוהי אדישות והשתמטות ממחשבה ואחריות. הובאו שתי הצעות לפתרון חלקי למצב זה: א) הקמת צוותות לכל שיחה בהדרכתו של מדריך ושיתופם של אנשי שוליים בצוות. ב) חלקן של השיחות יבוררו בחוגים של שלושת הכיתות ויסוכמו בשיחת חברה או יבוררו בכיתות עם המדריך ויועברו לסיכום לשיחת החברה.

הצעות אלה מאפשרות פורום לדיונים עקרוניים ורציניים ולא שיחת חברה כמקום להודעות אירגוניות בלבד.

כמו כן יש להזמין מדי חודש, מרכז ענף או כל בעל תפקיד אחר, למסירת דברים ושיחה עליהם.

ההגבה צריכה להיות מיידית!

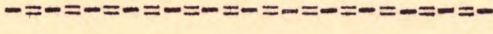
לועדת חברה לא היתה השנה כל סמכות ואפשרות להגיב על השתמשויות ואי הגשמת החלטותיה. ההגבה צריכה להיות מיידית ולכן יש לועדת חברה זכות וסמכות.

התעוררו מספר שאלות, שהעסיקו את ועדת החברה; האם יש לחברה זכות להוציא נער מהחברה, הלימודים והעבודה? האם ההופעה לפעולות חברתיות וחברתיות היא חובה? מה מקומו של הפרט בחברה והאם דרישות החברה הן מעל לדרישות הפרט ונטיותיו?

מאחר ושלושת שטחי החיים שלנו חופפים האחד את השני, צריכה להיות אחריות ההדית עליהם; אם החברה מחליטה על הוצאתו של נער מהחברה והלימודים, להחלטה זו צריכה להיות שיחה מוקדמת עם המורים, והסכמתם. עם זאת, החברה צריכה לגלות יתר אחריות ועירנות לגבי הלימודים: ישנה אדישות כללית וחוסר הגבה על זריקות מורה מן הכתה, איחורים וכד'. החברה צריכה להגיב בעניני לימודים ולשתף פעולה עם הנהלת בית הספר.

ההופעה לפעולות חברתיות ותרבותיות היא זכות מחייבת, משום שאלה הן פעולות אשר הוכנו למען החברה ע"י צוות אנשים שהקדישו לזה זמן ומאמץ. פעולות החברה כד"כ אינן מתנגשות בנטיותיו של הפרט, רק במקרים יוצאים מן הכלל, כשההתנגשות היא רצינית, זוכה הפרט למלוא ההתחשבות. במקרה של הפרת המשמעת, יש לנהוג בשיטת השכר והעונש, ע"י כך ירתעו האחרים. זו אומנם דרך לא חינוכית, אך כיום אין פתרון אחר.

" הנערים ישחקו לפנינו "

הבעיה המרכזית שלנו היא, כיצד לשבור את המסגרת של מעט פעילים. חלק קטן מהחברה נושא בכל הפעילות החברתית ווהרוב שרוי באדישות, חוסר עירנות והתבטאות בשיחות חברה ואי הופעה לפעולות תרבות וחברה.

יש לשבור את הסיסמה האומרת: הנערים ישחקו לפנינו, ע"י שיתוף יתר של הפרט בפעילות: כחבר צוות כלשהו בוועדת תרבות או בצוות מכין לשיחת חברה, כחבר ועדה או כמארגנה של פעולה ספורטיבית - ע"י כך תוגבר האחריות והיחס ישתנה. דבר שני הוא, שליחת מספר רב של חברה לקורסים וע"י זה תימנע נטיית

ישנם שני דברים שיבטיחו פעילות חברתית רצופה והם: א) התכנסות של מועצת החברה מדי חודשיים, בה ישתתפו נציגי כל הועדות ויתכננו תוכנית דו- חודשית ולאחר מכן יביאו אותה בפני החברה. היתרון במועצה זו הוא, ידיעת החברה על התוכנית; דבר זה יגביר את אחריות הועדות לבצע את המתוכנן. ב) כל שלישי, שיחה רצינית של ביקורת על הלימודים, החברה והעבודה וכן הוצאת מסקנות ותיקונים.

במה נחיצותה של מסיבה ?

=====

עקב אי הצלחתן הקבועה של המסיבות בשכבת הנעורים בשנים האחרונות, מתעוררות השאלות: למה נחוצה מסיבה? מה הם מסרותיה; האם היא רק אמצעי הנאה או גם חוויה אומנותית המעשירה במשהו את המשתתף? מה צורתה המושלמת של מסיבה ותוכנה הרצוי? האם בשכבת נעורים אין ערך וטעם למסיבה והיא רק אמצעי מלאכותי לבלוי זמן? על כל השאלות ניתן להשיב, כי מסיבה זוהי, פגישה חברתית לבילוי זמן - המיועדת להנחת את המשחתפים בה. השאלה היא, כיצד? - באיזו צורה לתת את ההנאה ולא להתפס לשיגרה של מסיבות הנמשכת עוד משכבה בינונית בתוכן ובצורה. יש לשנות ולחפש דרכים לשינוי צורתה של המסיבה וכן להכניס שינויים מעניינים ומושכים בתוכנה. יש לעמוד בקשר עם יתר חקיבוצים ולרכוש מהם רעיונות. עם זאת, על ועדת תרבות והצוותות להכין ביתר רצינות את המסיבות - וכן להעזר בהדרכתו של אדם מבוגר. על החברה להענות לדרישות הועדה ולחרום את מלוא יכולתם, כדי שההנאה תהיה שלמה יותר, והמסיבה - מסיבה (מתוך פרטיכל שיחות החברה).

בלימודים

הגברת המתח

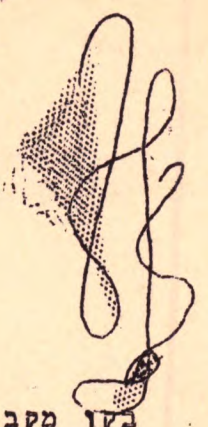
=====

הבעיה המרכזית בבית הספר, היא ענין המשמעת. על בעיה זו בנו לפני שנה מורים ותלמידים, אך חמצב לא נשחנה. חוסר המשמעת מביא בעקבותיו תופעות אפיניות שהיינו עדים להם השנה; כמו חוסר דיוק בהופעה לשיעורים, הפוגם ברצינות הלימוד וגוזל זמן יקר. אי הכנת שיעורים באופן רצוף - תופעה המעידה על זילזול ואי רצינות ללימודים. תופעה נוספת ומדאיגה ביותר, היא שיטת העתקות בשיעורי בית ובעיקר במבחנים. תופעה זו תלויה במשמעת הפנימית של הנער וידיעת הצורך במבחן, לעצמו. כל התופעות הללו תלויות במשמעתו בפנימית של התלמיד, אך אם אין המצפון מגיב - יש ליצור את המשמעת באמצעים מלאכותיים, כגון: מתח בלימודים ע"י הגברת שאלוני החזרה בעל פה בכתה על החומר שנלמד, הכנת עבודות הדורשות מחשבה עצמית עם הרחבה ע"י עיון בספרים וקשר יותר הדוק בין המורה לתלמיד. גורם חשוב נוסף הוא שיחרורו של תלמיד, אשר אינו משתכנע בחשיבות הלימוד של מקצוע מסוים ויש לו התנגדות חזקה ללימוד עיוני.

בשנה זו, צעדה השכבה הבינונית צעד גדול קדימה.

הפסיעה הראשונה החלה עם אירגון שיטת הצורות, שהביאה לידי הפעלת כל ילד וילד באירגון מסיבות או פעולות שונות. כך גם עלתה קרנה של המסיבה בעיני החברה, לאחר שהסבצמם הרגישו על שכמם טעמה של התרוצצות ואירגון מסיבה. המסיבה לבשה צורה אחרת, מצד אחד - השתתפות של כל החברה ומצד שני העלאה הרמה והתעשרות התוכן.

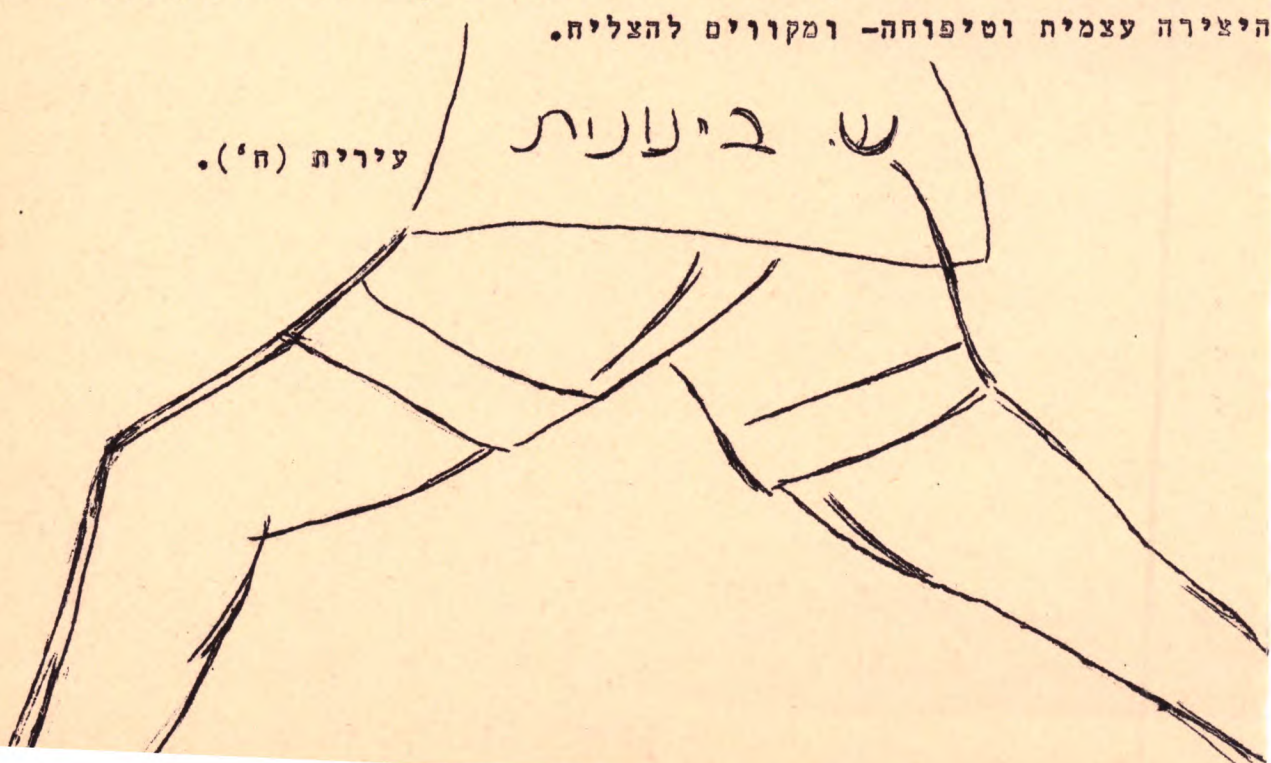

בקו מקביל, עלה גם הצד האירגוני, חברתי: נושאי השיחות היו, בדרך כלל, נושאים הקרובים לנו, או נושאים אקטואליים. שיחות החברה לבשו אופי אחר, ראשי - הרבה מאד חברה התחילו להתבטא ע"י ויכוחים בבעיות השונות. שנית - ועדת חברה באה לשיחה מוכנה, לאחר שיחה מעמיקה, מוקדמת, בוועדה. כחה ז' נקלטה טוב וזאת בגלל האפשרות ההפעלתית של שיטת הצורות, שאיפשרה להם התמזגות עם בעיות השכבה, התקרבות אל החברה ופעילות פוריה כדוגמת שתי הכתות. היחסים בין שלושת הכתות, היו יחסים טובים לעומת אשתקד, בה היו די רופפים. יחסים אלה, איפשרו פעולה תמידית ומוצלחת של שיחוף ואמון יתר ביכולתו של כל אחד ואחד. לשנה הבאה, יש לנו כמה הצעות:

א. העמדת צוות של קישוט לעזרת הצוות המארגן את המסיבה וע"י כך, להפחית את הקשיים הכרוכים באירגון. ב) שיחה בכתות על נושאי שיחות החברה, לפני השיחה וע"י כך להשיג הכנה מוקדמת, מחשבה בנידון והסקת מסקנות. השכבה פעלה יפה וקצרה הצלחה, אך דבר אחד, לדעתי, חסר והוא הפעילות במסגרת רחבה יותר - הקשר עם שכבת נעורים הרופף זה שנים. יש להקים ועדות משותפות וע"י כך, להביא לידי פעילות מסוימת וליחסים הדוקים יותר. אנו מברכים את הכתה היוצאת (י' החדשה), שעמדה יפה במבחן (באמת, כל הכבוד!), וכך את הכתה העולה - ז' החדשה, ומקווים ממנה להשתלבות ביחסי החברה ופעולותיה. כמו כן, רוצים אנו בדבר נוסף חשוב ביותר, והוא - העלאה היצירה עצמית וטיפוחה - ומקווים להצליח.

ש. בינונית

עירית (ח')

בשופר תעמולה וכושר שכנוע!

לעת סוף השנה ועם העלון האחרון לשנה זו, רוצה אני לעורר שוב את בעיית העלון ולחוות דעתי בנידון. קודם כל, מה תפקידו של העלון? - תפקידו, להוות אמצעי ביטוי אישי לכל אחד בכתב. מאחר וקשה להתבטא בע"פ בפני כל החברה, רצוי ביותר להביע דעות בכתב. היחרון בכך, שניחנת האפשרות לגבש דעה, לנסחה כראוי ולדון בה מצדדיה השונים. לחברה, חשובה ביותר ההתבטאות האישית, משום שהיא מעוררת בעיות, מעלה דעות ופותחת פתח לויכוח.

נשאלת השאלה; מהם המכשולים העומדים בפני פעולתו החיונית של העלון ואילו תיקונים יש להכניס בו, כדי שיהווה גורם חברתי ראוי לשמו? שאלות אלה נשאלות אחרי כל עלון ועלון. אמנה כמה סיבות לאי הכתיבה של רוב החברה: א) ימי הלימודים בולעים את רובו של הזמן הפנוי (או את חלקו) ויש רבים העמוסים מ"על הראש". לטענה זו אין צידוק, משום שאלה העסוקים באמת מעל הראש, אינם מחבקשים באותו פרק זמן להגיש רשימה. אלה הם המעטים; אך הרבים אינם כה עסוקים והם יכולים למצוא זמן ולהקדישו לכתיבה לעלון; כתיבה שתעזור להם בגיבוש דעה עצמית, ביקורת ואימוץ של התבטאות, שהיא כה חסרה.

ב) כיוון שרבים הם אלה, המושכים ידם מן הכתיבה ומעטים הם המחאמצים וכותבים - נושר בחברה מעין חוג של כותבים "היודעים את המלאכה" וכל מי שמכניס עצמו לחוג זה, צפוי ללעג, הכשלה וביקורת עד כדי פגיעה, מאותם העומדים מן הצד. כל דבר היוצא דופן, משהו לא מקובל - נידון מראש לקטילה. מצב זה מעורר פחד ורתיעה לרבים. העלון נועד לכולנו ולא ליחידים! לכן, חייבים כולם להביע בו את דעתם. חייבים לא מחוך הכרח וכפי הפאלא פשוט מחוך ראית הצורך והרגשתו. תגובה על רשימה, יכולה לבוא כחשובה בעלון הבא, או באמצעים אחרים, אך לא בביטול סתמי וציניות!

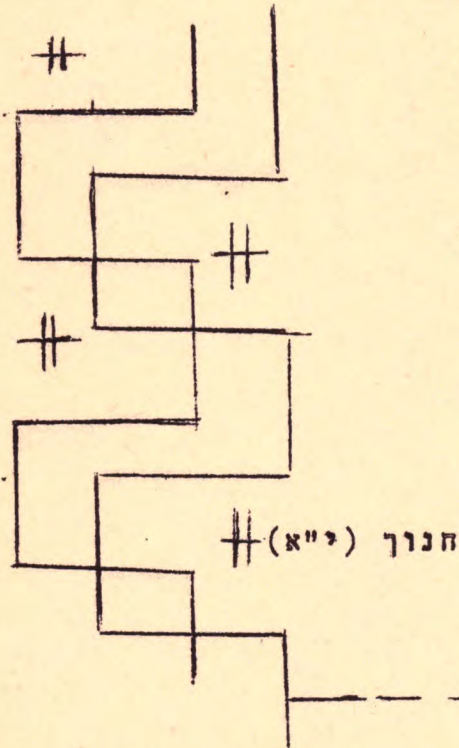
ג) רבים מבינינו, אינם מרגישים הכרח אישי להביע את דעתם בפני החברה, מספיקות להם, די הצורך, ד' האמות הפוגרות עליהם. את חיי החברה, משאירים הם בידיים אחרות והם עומדים מן הצד, מסתכלים כיצד יתנהלו דברים. זוהי אדישות ורצון לישון בשקט בלי הפרעות והטרדות. במצב זה, סובלת החברה מחולשה רעיונית. כל יום צצות בעיות ויש מקום לדיון משוחף בהן ובשאלות עיוניות; שאלות של עיקרון וחיפוש הדרך. רק כאשר יתן כל אחד ממיטב כוחו למען החברה, תיפסק האדישות, הגורמת לניוון רעיוני ולקלות דעת.

הפסקה של כחודשינו בין עלון לעלון, עליה לצמצם את הפרשי הזמן, כך שבעיות יומיומיות, הצעות לפתע ושוקעות כעבור זמן קצר - יחפסו מקומן בעלון הבאת בעיות יומיומיות לעלון, הופכת אותו לעיניני יותר ולנכס חרבותי המלווה את החברה בקביעות.

כדי למלא את העלונים, לא ברשימות סחמיות המצוצות מן האצבע, אלא ברשימות טובות, על הועדה להסדיר הסדר, בו יכתבו רובם של החברה בעלון. צריך להיות תוארמבנות על הועדה להיות יותר הקיפה בדרישותיה, עליה

לא לותר! אם תקויים החובה של הכתיבה, היא תיהפך להרגל. בתוך הועדה עצמה, יש להנהיג אירגון יעיל, שופר תעמולה וכושר שכנוע. יש לבוא לכל אחד המתקשה במקצת, ולעזור לו בהעלאת רעיונותיו וכן לתת לו שהות מספקת לחשיבה וכתיבה. הועדה תנהיג ביקורת על הרשימות, כדי לשמור על רמה נאותה. הישכים אלו, אני רואה פתרון ליחר התבטאות והעלאת רמתו של העלון ככלי ביטוי.

צ ר ו ר ב ר כ ו ת ל ב ב י ו ת -

ל י ב י ו ש ו ש ק ' ה ,

עם הולדת בתם - נעמה.

***
*

"כל ילד בהיוולדו, מביא עמו את

הבשורה, כי עוד לא ניחם אלוהים

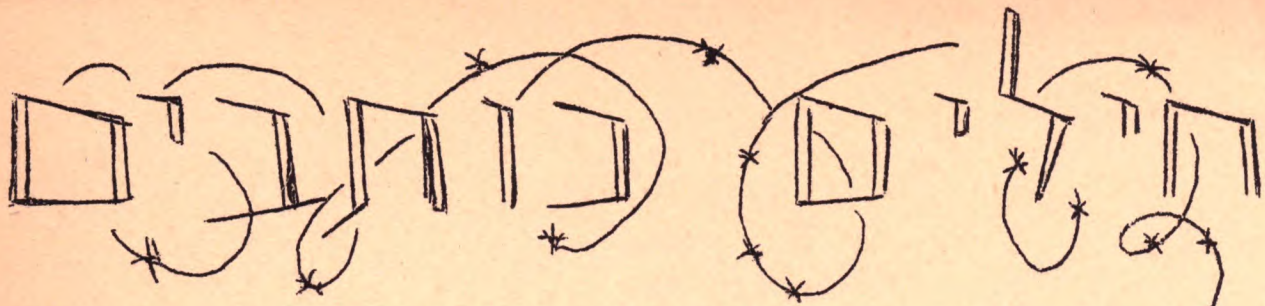
העולם את האדם".

(חבורי).

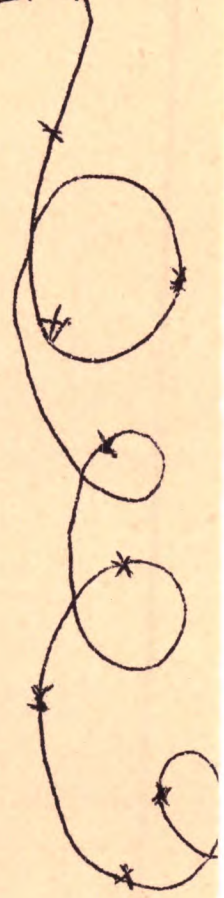

אנסה להסביר את סוג העבודה והתפקיד, שאנו, המכירות, ממלאות בצה"ל.

תפקידנו הוא, להדריך את החיילת הנכנסת למסגרת צה"ל עד לאותו רגע, בו היא הופכת לחלק מהמסגרת ומסוגלת לעמוד בפני דרישותיה.

אפשר לומר, שתפקידנו זהה לתפקיד המ"כ בצה"ל, אך חוץ מהשם וכמה פרטים דומים - ההבדל רב. נקודת מוצא להבדל זה, היא בזאת שמ"כ (ובעיקר ביחידות קרביות) מדריך ומלמד את חניכיו חומר מסוים שיהיה עליהם אח"כ לתרגל בעצמם ולפתחו, גם עם תום תקופת שהותם בטירונות. אנחנו מעבירות חומר אשר ליחיד נס עם סיום תקופת הטירונות, מכיון שרובן של הבנות הולך לפקידות ואין לו צורך בידיעה אותו חומר. לכן, אנחנו (המכירות) שואלות את עצמנו מדי פעם ופעם - לשם מה אנו מתאמצות כל כך ללמד, אם הכל פורח מראשה של החיילת עם צאתה את הבסיס? לא פעם, באמצע שיעור, מצביעה חיילת ושואלת את אותה השאלה ואזי - עלינו לענות לה ולהסביר דבר שלנו אינו מובהר די צרכו. במצב זה, של אי ידיעה המטרה שלשמה אנו עובדות, עלינו להאבק הרבה עם עצמנו כדי לבצעה כראוי (ביחוד כשתפקידנו כפוי).

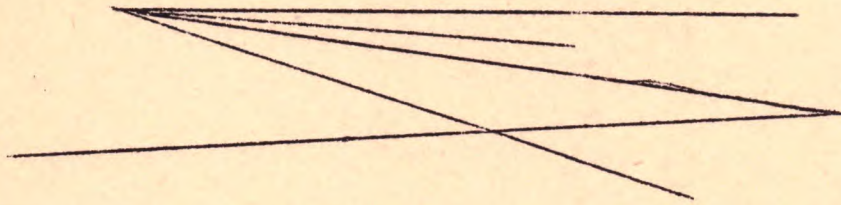
מטרתנו אינה רק לפקד על החיילת מתוך מגמה של - "תעשי ואל תשאלי שאלות"; מטרתנו היא להדריך ולכוון את החיילת מתוך הבנה שלה עצמה. היות וזו מסגרת מחייבת - עלינו לנקוט בפקודות. בנות משקים ושמיניות מהעיר, באות בד"כ לצבא לא מק מתוך החובה שבדבר, כי אם גם מתוך ידיעה ברורה, שהשנות בצה"ל חשובה להן עצמן ומוסיפה הרבה. עם מחזורים אלה העבודה שונה בתכלית מזו עם "מחזורי מאי" (אלה המחזוריים של מרבית השנה) בהם הבנות חלקן גומרות עממי בלבד וחלקן גומרות שנתיים שנות תיכון. לרבות מהן, יש מצב משפחתי אשר מבחינה כלכלית, אינו יציב - לכן הן רואות בצבא פתרון אישי; גיוון לשיעמום שבחייהן. המציאות בה הן נתקלות - הולמת בהן, משום שהמסגרת הצבאית דורשת מהן: הסתגלות ללוח זמנים מצומצם, לחיי חברה מחייבים, לכושר עמידה אישי בפני בעיות שונות, קליטת חומר וכו'. מאחר והן אינן מוכנות למציאות כזו, התגובה מצידן מתבטאת בשקרים למדריכה, בהשתמטות מאימונים ותפקידים - ובאדישות. העבודה עם בנות הדוברות שקר - ואדישות - אינה נתנת את האפשרות להגיש, שאכן עושה את משהו. תופעה חוזרת זו משפיעה על המכירות, ואף הן נכנסות לאדישות ומשתמטות ממילוי תפקידן. בעיקר גובר תהליך זה, עם המחזור במכירות, כשעליך להדריך מספר מחזוריים גדול והעבודה הופכת לשנונה.

עם כל האמור, ישנם לעתים מצבים, שלא חלמח כי תעמוד בפניהם ואם עמדת בהם - הרי ישנו סיפוק ואם יש סיפוק - ישנו המרץ להמשיך הלאה.

חיה גלר.

(המשך מעמוד 5)

מטרדי ומכשול לכחה כולה ובזכוז זמן לו עצמו. יש לחייב אותו למלא את הזמן בו אינו לומד בעבודה או במספר חוגים נוספים, לפי שטח התענינותו. אם נשיג, ע"י כל מה שציינתי, את המשמעת, הרי אין היא כפוייה ובסופו של דבר היא גם מביאה לידי משמעת פנימית, הבנה, ידיעה, מחשבה וסיפוק.

גילה.

לבני גולן -

עם שובכם הביתה,

ספוגים חרויות מהיבשת

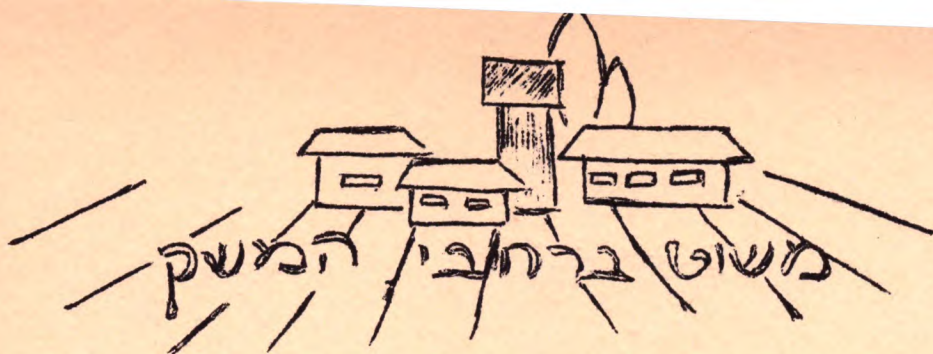
השחורה -

ברכת

ברוכים הבאים

"המערך החדש בתנועת התרנגולים"

ברוח שכולה קירקורי תקוה ובצעדים רחבים ובטוחים, קרבנו אל בניני הלול, כשהם מקדמים את אזנינו בקול דממה ואת עינינו בברק מסנוור ובנקיון מרהיב.

לאחר סריקה ממושכה בכל המיבנים השוממים, מצאנו את הלולנים בצריף קטן, שעה שהיו מסובין ומשיחין על כוס קפה (למזלנו הגענו בדיוק ל"שעת הקפה" המסורתית). גדעון רמז לנו באגודלו, שנשב ושהוא מצטער, כי כבר אין קפה. יתוך שהוא גומע במספר לגימות גסות את שיירי המשקה שבכוסו, החל להרצות על הרקע החברתי ועל התנאים הסוציאליים, אשר קדמו למערך החדש וגררו בהכרח את המהפכה בענף הלול. מדבריו מסתבר, שהמעבר לשלב החדש היום, הוא כורח ההסטוריה: "שלב זה, הוא בחינת התחדשות ענף הלול. זהו שלב של גיבוש חברתי ופיטום גופני לאחר מגיפה והוצאות לריק. במילים אחרות - זהו שלב של "עוז לתמורה לאחר פורענות" (אין זו פרזה) ואמנם פקדה את הלול פורענות: מזה שנים סבל הענף ממחלות רבות, אשר מפיציהן היו המטילות וקורבנותיהן - הפטימים. רב המחלות היו נפוצות בין גילאי שלוש חדשים ועד ההטלה. התוצאה התבטאה בשביתת האטה ניכרת בייצור הביצים. אין ספק, שהחזקת לול במצב כזה לא היתה כדאית ולא עוד - אלא שהשנה הגיעו מים עד נפש - כאשר פרצה מגיפה רצינית, שהיתה, אולי; הגפרור שהצית את המהפכה.

עד כה גידל הענף את העופות בכל שלבי הגידול: מן הביצה ועד התרנגולת - (או יותר נכון - מן התרנגולת ועד הביצה) בניגוד למגמה הכללית בארץ האומרת: גידולו של שלב אחד בלבד. לכל משק אפשרות בחירה בין - מטילות, השבחה או פיטום.

מאחר ונמצאנו במצב: האמור, ניצלנו את ההזדמנות כדי לתאם עצמנו. עם משק העופות הכללי בארץ וכדי להפוך את הלול לענף מכניס כאחד - בחרנו בשלב הפיטום היות ומכסת ייצור הבשר שלנו גבוהה במיוחד ועולה אף על הישג ידינו לייצר (המכסה: 150 טון בשר לשנה). פתיחת הדף החדש, כרוכה בסכומים ניכרים ובעבודה רבה. הבינונים שופצו, צוחצחו והוחאמו לשם מילוי תפקידם החדש. כמו כן, הוקמה סככה חדשה, לגידול מחזור בן 120 אלף פטימים. חקופת הגידול היא, החל בהדגרה וכלה בגיל 11 חודשים. המחזור הראשון, המונה 20.000 מקור, נמצא כבר בשלבי הפיטום הראשונים. "העבודות במערך החדש", אומר גדעון, "יהיו פחות מורכבות ותהיה אפשרות להתמחות במספר עבודות מצומצם. עם זאת ניתן להניח שהוא יאפשר (רבות)

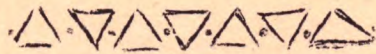

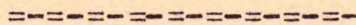
י יצר הלול בכיסנו, בשנים האחרונות, ילך ויחמלא".
יש עוד שאלות"?

כשפנינו לעבר הנוכחים, התברר שהספלים רוקנו זה
כבר, בדלי הסיגריות כובו, האברים התמתחו וגלגלי העיניים
וסבו אל מחוגי השעונים. זה היה רמז שקוף למדי - ידענו
העבודה דוחקת וחששו פן נעכב בעדם.
שעה שצעדנו וגבינו ללול, חשנו כי תקוה רעננה אופפת
ת כל יישותנו וכל צעד שנפתח, כאילו קרא: תחזקנה ידי
לולנים העומדים על סף תקופה חדשה, על סף "המערך
חדש בתנועת התרנגולים"!

"כתבנו הנודד".

יתר אחריות ועצמאות

עם מסיבת בר-המצוה, ראוי להזכיר מה אנו
מבינים במלה - מיצוה.
אם נסתכל על השם רק מבחינה דתית, הרי היינו
צריכים לשנות את השם, שאינו הולם את התוכן.
אך אם נזכור שבן המצוה הוא אחראי כבר בעד מעשיו,
הרי גם אנו הצבנו לנו בשנת בר-המצוה, להגיע ליתר
אחריות ויתר עצמאות וזאת ע"י מספר משימות, שנבחרו
למטרה זו.
יחד עם זה, ראינו לנכון להכיר את כל המנהגים
והטכסים, שהיו נהוגים בעמנו ונהוגים עד היום הזה,
כגון: הנחת תפילין ודרשה - כל זאת ע"י קריאת קטעי
תנ"ך ופרקי ספרות. התעכבנו במיוחד על הנושא -
יחסים שבין אדם לחברו ונהלנו על כך שיחות רבות.
השנה גרם לנו מזלנו, ששנת בר-המצוה שלנו היא
גם שנת בר-המצוה של חטיבת בני הקבוץ המאוחד,

שר כחברים בה נתקבלנו לא מכבר.
כניסתנו לחטיבת הבנים וכן הצטרפותנו הרשמית למחנה הגדול של הסתדרות
נוער העובד והלומד - זה בעצם התוכן של חגנו. לטכס זה קדמה תקופת לימוד
הכרות עם הנוער העובד והחטיבה וכל זאת ביוזמת מדריכנו.
אנו מקוים שכל המשימות, שביצענו - השיגו את מטרותן. נאחל לעצמנו יתר
יכוד חברתי, התקדמות בעתיד ובעתיד הלא כל כך רחוק - שנזכה להתקבל
חברים בביתנו זה!

זיכרון שיעור אחרון - כחה ג'

כחה ח'

(לפי המנגינה: "10 כושים קטנים")

א. 19 הלכו ללמוד,
צילצל הפעמון -
נשאר אחד מזיל דמעות,
בא הוא אחרון.

ב. 8 ו 1 אז בכיתה
חיכו להתחלה -
ישבו בלי סנדלים, שלושה:
"צאו מן הכחה!"

ג. 15 הנותרים
שיעורים בדקו -
אך מסתבר, הוי, מה קרה?
שניים שכחו...

ד. 13 סוף סוף היו
קשובים להרצאה,
אך שני "בנדיטים" נתפסו -
בשיחה ערה...

ה. 11 שנשארו ניסו להתרכז,
פתאום נשמע
ילדון רעב -
מסטיק לועס...

ו. אחת מבין העשרה,
הרגישה שיעמום -
שלחה פתקה לשכנתה,
באמצע הנאום.

ז. מעשרה נותרו תשעה,
הצוות מצומצם
מרוב בדידות ועיפות -
שם אחד נירדם...

דרורה מצלצלה בפעמון,
לתוך הכחה זורם ההמון,
כסה"כ 14 ילד,
וכולם שובבזם, עליונים ונחמדים.

הנה חיזור השיעור:
מכאל - מחנדנד על הכסא.
יהודית - קצת חולמת,
שמאי - משחק עם עפרון ומוחק,
ניסן - מאזין באוזן מקשבת,
אמיר - מקשיב ומפקח, כרוצה לישון
עומרי - לא מביץ, ומסתכל בחלון,

ישעיהו - בועט באמיר מאחורה
ועליו כועסת דרורה.
חנה - מקשיבה קשב רב,
עמית וזכריה - כהרגול וחגב -
אפטפטים כל הזמן,

זוג נאה!
לא נוחנים מנוח לפה.

רבקה - מקשיבה,
בתיה - משחקת,
נוגה - בארנון בועטת,
ארנון - לנוגה מחזיר -
והיא צועקת - חזירו!

בשטויות רבות עסקו,
והלמודים - לא נקלטו.

זהו חיזור השיעור -

בקיצו.

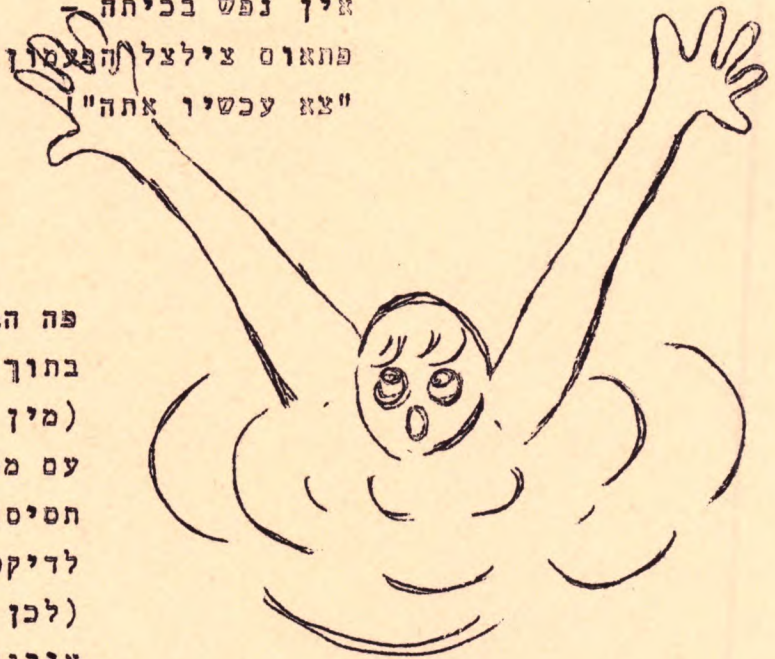

י. נשאר מורה בצד-נבור,

אין נפש בכיתה -

פתאום צילצל הפעמון:

"צא עכשיו אתה!"

ל מ ר ה -

=====

פה הבוס טובע

בתוך כל הפרולטריון,

(מין קואליציה

עם מפלגת השמאל).

תסיסה רדיקלית

לדיקטטורה שלו -

(לכן פתחנו כלוב אקטיבי);

אירגון לוחם ישיר - נגדו!...

כ ת ה-ט'

=====

(לפי המנגינה - "רבותי, ההסטוריה חוזרת")

רבותי השנה מסתיימת

והקץ בא לכל הצרות,

שאיפת תלמידים מתגשמת -

נתפטר ממורים ומורות.

והחופש מותח שבעתיים, לאחר לימודים כה רבים,

או מוטב - לו למדנו חודשיים והדרור, עשרה חודשיים...

יש מורים היורדים לחיינו

ואינם מותרים על שום פרט,

הם חושבים ודורשים, שעלינו

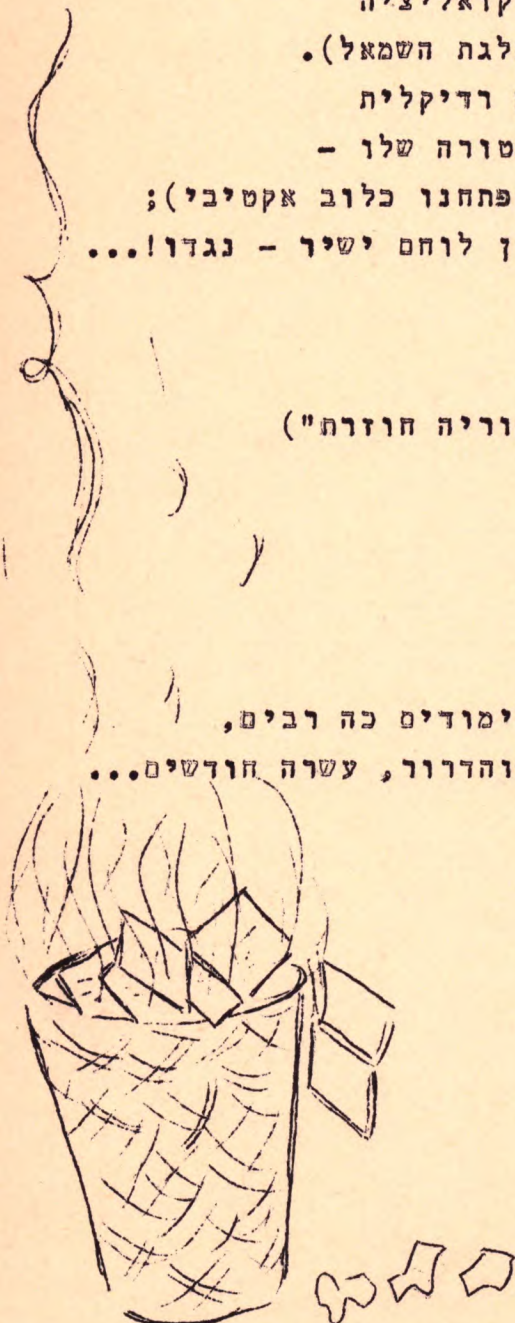
להשיג לפחות "דוקטורט",

אך סוף סוף, כבר הגיע יומנו

ונפרוק מעלינו כל עול -

נאחל חופש טוב לכולנו

והייד פה נריע בקול!

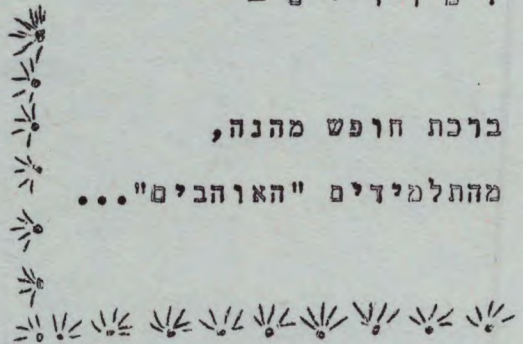

צרוך של

ברכות

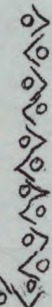
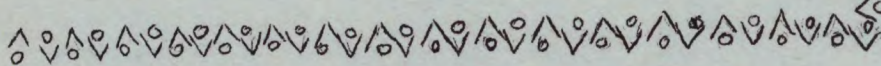
ל מ ו ר י ם -

ברכת חופש מהנה,
מהתלמידים "האוהבים"...

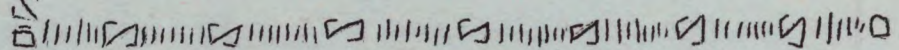
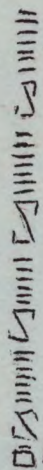
ל ת ל מ י ד י ם -

הרבה הנאה והפקת המכסימום
מהחופש, שכה ייחלנו לו.

לחברים הצעירים, היוד-ביטניקים -

ברכת פרידה מעומקו של הלב,
והצלחה עם צאתכם לחרות חדשה
ולהגשמה עצמית -
מאלה המצויים עדיין בדרך למעמד זה.

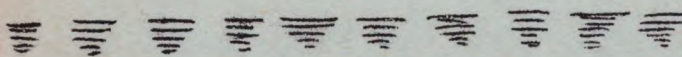

ל כ ת ה ט' המצטרפת לשכבת הנעורים -

ברכת היקלטות מהירה,
והפחת רוח נעורים
מחודשת.

ל מ ר י ם , הנושאת בעול התפקיד -

יישר כוח והצלחה!

ל ק י ל -

ברכת פרידה נאמנה.